

Патријарх Порфирије: Патријарх Иринеј је био једно са својим народом као што је био једно са Христом

На прву годишњицу од упокојења блажене успомене патријарха Иринеја, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 20. новембра 2021. године светом архијерејском Литургијом у крипти Саборног храма Светог Саве у Београду.

Саслуживали су Преосвећена господа Епископи врањски Пахомије и нишки Арсеније, у молитвеном присуству Преосвећене господе Епископа аустријско-швајцарског Андреја, ваљевског Исихија, ремезијанског Стефана, топличког Јеротеја, хвостанског Јустина и марчанског Саве. Након свете Литургије патријарх Порфирије је служио годишњи помен блаженопочившем патријарху Иринеју.

Поред многобројног верног народа богослужењу су присуствовали министар иностраних послова г. Никола Селаковић, директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама др Владимир Рогановић, представници дипломатског кора, као и многобројни посленици културног и јавног живота Србије.

У наставку доносимо беседу Патријарха српског г. Порфирија:

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо архијереји, часни оци, уважени господине министре иностраних послова Републике Србије, браћо

амбасадори, представници православних земаља: Русије, Кипра, Румуније, Бугарске и Белорусије. Браћо и сестре,

Данас смо служили свету Литургију и годишњи парастос нашем блаженопочившем патријарху Иринеју. Прошле недеље смо служили 12-годишњи парастос патријарху Павлу, у манастиру Раковици, и ево, данас овде, у храму Светог Саве, у заветном Саборном храму свих православних Срба, ма где се они налазили, помолили смо се још једампут за покој душе блаженопочившег патријарха Иринеја. Он је и први предстојатељ Српске Цркве чији су земни остаци положени овде, у крипти овог храма.

Парастос јесте молитва за упокојење оних који су од нас отишли у наручје Божје, али та молитва је пре свега израз наше вере у љубав и промисао, силу и моћ великог Бога и Спаса нашег, та молитва је израз оне исте вере којом је живео блаженопочивши патријарх Иринеј, сви претходни патријарси, али изнад свега и пре свега наш благочестиви народ од најранијих времена свога постојања као крштени народ. Наравно, та времена сежу и дубље од времена Светог Саве, који је уобличио и веру у нашем народу, али и уобличио и етос, природу, начин постојања и начин живота и веровања у нашем народу. Утемељио је веру међу Србима тако да је та вера увек била заједница, чврста, непоколебљива, органска веза са живим Богом, али у исто време и веза која нераскидиво везује народ у једно. Зато Свети Сава није раздвајао оно што је спољашње у животу појединца и народа од онога што је унутрашње. Бринуо се, наравно, о унутрашњем поретку, о изграђивању унутрашњег духовног бића, о духовној оријентацији, која је увек била окренута ка Христу. Истовремено, уређивао је и спољашњи начин постојања. Зато никада у нашем народу није било вештачке поделе између такозваног секуларног, спољашњег, државног, народног са једне стране и црквеног, верског, са друге стране. Исти је народ који верује у Христа и зна да све у Њему и од Њега почиње, у Њему се завршава. Исти је тај народ је Црква и исти тај народ конституише тај спољашњи живот кроз друштвену организацију и кроз државну организацију. То што је Свети Сава давно утемељио преносило се са колена на колена, од једног до другог предстојатеља наше Цркве и, ево, све до блаженопочившег, часног, великог патријарха Иринеја. У њему је – у његовој речи, у његовом делу, у његовом односу према животу – све било једно и јединствено: један човек, један народ, али и једна Црква, која тај народ уобличава у словесни народ. Црква је та која народу даје јасну смерницу, мотив и циљ. Патријарх Иринеј је био дубоко укорењен у Цркви Христовој, у Христу, на најбољи могући начин, без много сложености и компликација, без много философирања и људског умовања. Све му је било

једноставно у Христу, јер му је било јасно, а јасно му је било јер је вером у Христа био везан за Христа. Зато је, са једне стране, могао бити на чврстом темељу Христовом, а у исто време чврсто укореењен и испреплетан са својим народом. Једно је био са својим народом као што је био једно са Христом. И зато сви успони, све радости, сви успеси свога народа били су не само његов доживљај радости него и лични доживљај личног узрастања. Наравно и сва распећа, сваки крст свога народа, не само једнако, него много пута више, носио у себи и са собом. Био је, дакле, једноставан човек, што можда данас није најпопуларније, али ми знамо да не постоји једноставније од Христа. Он је најједноставнији, ако хоћете најпростији, јер је недељив, јер је беспочетан и бескрајан, јер је вечан. Само онај који расте у Христу може све сложености и све компликације да развија и да разуме и ко је он сам, и шта је свет, и ко је човек, шта је живот, али и шта је вечност.

Међутим, када говоримо о патријарху Иринеју, у његовој личности најјасније постају речи Христове: По чему ће вас познати свет да сте моји ученици – по томе што љубите, што волите једни друге. Ко је имао један једини контакт са патријархом Иринејем, могао је да види ту једноставност, спонтаност, непосредност, али у исто време и срце широко, широко да се не могу поставити границе. На исти начин је општио и са носиоцима високих функција, са краљевима, онима који управљају државама, као и са онима који су најједноставнији, обични људи. Са свима је разговарао са истом пажњом, са истим разумевањем и потребом да може да допринесе и једном и другом. То није ништа друго него љубав као израз вере и послушања у односу на реч Христову која каже: Познаће вас људи по томе да ли волите једни друге. Показао је покојни Патријарх да је могуће оно што је најпотребније свакоме човеку где год се налази, а живи у наше време, а потребно је и нама и међу нама: више разумевања, више отворености једних према другима, више спремности да праштамо једни другима, а то значи спремности да примимо једни друге у своја срца, а када тако поступамо онда ништа није компликовано, како није било компликовано ни нашем покојном Патријарху. Њему није било тешко и компликовано да каже истину, макар она била опора за уши оних којих се тицала. И ма колико била та истина опора и горка некеме, у исто време још већа и дубља љубав је постојала у срцу блаженопочившег патријарха Иринеја у односу на оне којима је та реч била упућена. Све је то било могуће само због тога што је сав његов живот био у Христу и сав је био окренут добробити Цркве. Да бисмо то могли да разумемо неопходно је да и сами будемо на путу Христовом, да узрастемо до мере вере којом је живео и којом је делао блаженопочивши Патријарх.

Лично знам да је имао велику бригу за наше образовање, црквено пре свега, али и за образовање уопште. Из тога разлога у спомен на његову личност ми смо одлучили да објавимо конкурс за годишњу стипендију за најбољег студента факултета који су оснивачи Универзитета београдског, а то су Правни факултет, Филозофски факултет, Технички факултет, Медицински факултет и Богословски факултет. Многи од вас знају и ми наравно желимо да живимо по принципу што чини левица да не зна десница и обрнуто. Знамо и да сила и снага Божја, истина Божја се пројављује само онда када не промовишемо себе, али у времену дезинформација, антиинформација, у времену измишљања и лажи, дужни смо да не сакријемо да ће ово бити почетак стипендирања студената са оних факултета који су основали Универзитет и шире. Међутим, не од јуче вољом и љубављу добрих људи, али и црквеним ангажовањем, и немојте замерити и скромним учешћем наше маленкости, деценијама водимо и организујемо хуманитарни фонд Привредник, који је на хиљаде младих људи стипендирао од свог реоснивања од 2003. године, а и сада неколико хиљада младих људи су субјекти љубави и пажње тог фонда. Затим смо, такође, на челу Фондандације Сима Игуманов, где, такође, на стотине младих људи стипендирамо. То је израз љубави добрих, благочестивих људи и бриге Цркве. То је дупли патронат: да помогнемо онима који су жељни знања, који су жељни посла, а који не жале труда да што пре дођу до могућности да своја знања и свој труд претворе у добробит за друштво у коме живе. Дакле, данас објављујемо у спомен блаженопочившег патријарха Иринеја годишњу стипендију за најбоље студенте завршне године са факултета који су оснивачи Универзитета београдског. То су, дакле, Правни факултет, Филозофски факултет, Технички факултет, Медицински факултет и Богословски факултет. Тиме не чинимо ништа друго него настављамо баштину Цркве. Одувек је Црква водила рачуна да се наш народ образује. У Отоманском царству или ропству манастири су били извор образовања. У њима су постојале школе, а и преко Саве и Дунава Црква је, у исто време, оснивала богословске и секуларне школе. Оснивали су их митрополити и патријарси сопственим средствима, али ду у том циљу оснивали и фондове. Тим средствима сазидана је Карловачка гимназија, подигнуте су школе и у Сомбору, Новом Саду... Црква је оснивала и универзитетске установе.

Желим да кажем још једампут, молећи се за покој душе патријарха Иринеја – али немојте замерити, молећи се и да се он моли за нас, јер сада је ближи Богу него ми, али сигуран сам да је у Његовом наручју и друштву свих својих светих претходника, као и толиких светитеља Божјих – молећи се за њега и

њему, његовим и молитвама свих светих молим се да Господ образује наш народ у лику Христовом, али исто тако да се васпитавамо и растемо у свим знањима која се стичу у школама управо на начин о којем се бринуо и какав је спроводио и желео блаженопочивши патријарх Иринеј. Нека му је вечан помен и Бог да му душу прости.

Животопис Патријарха српског Иринеја

Дана 27. августа 1930. године благочестиве родитеље Здравка и Милијану Гавриловић из села Видове код Чачка – и са њима сав род српски – Господ је благословио рођењем мушког детета које је на крштењу добило име Мирослав.

У родном селу завршио је основну школу, а после Гимназије у Чачку и Богословију у Призрену. Затим дипломира на Богословском факултету у Београду. По завршетку војне службе постављен је за суплента (професора) Призренске богословије. Пре ступања на дужност професора октобра 1959. године у манастиру Раковици од стране Патријарха српског Германа прима монашки чин, добивши монашко име Иринеј. На дан Свете Петке исте године у цркви Ружици на Калемегдану је рукоположен у чин јеромонаха.

Док је као професор службовао у Призренској богословији упућен је на постдипломске студије у Атину. За управника Монашке школе у манастиру Острогу постављен је 1969. године, одакле се враћа у Призрен на место ректора славне Богословије. Са те дужности је 1974. изабран за викара Патријарха српског са титулом Епископа моравичког. За Епископа нишког изабран је 1975. године.

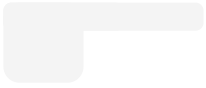
На Светом Архијерејском Сабору Српске Православне Цркве 22. јануара 2010. године изабран је за Архиепископа пећког, Митрополита београдско-карловачког и Патријарха српског.

Патријарх српски Иринеј упокојио се у Господу 20. новембра 2020. године у Војној ковид болници „Карабурма“ у Београду.

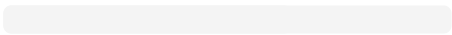

????? ???? ?? ?????????? ??? Instagram.

'???????? ???? ?? ?????? ?????????? ?????????'

spc.rs